

Ispod križa

Tako nejasno križ gledam,
Kako na njemu si žrtvovan.
Teško mi je vjerovati
Da si ti tu, tako nemoćan...

Zar ti, Svesilni, Svemoćni,
Da tako bijedan na drvetu budeš?
Zar ti, Kralju svega stvorenoga,
Da kao stvorenje beščasno umreš?

Tvoje riječi tješile su,
A što sada vrijede više?
I tvoja čuda ostadoše.
Zar tebi sa zemlje život da se briše?

Izdaleka još stojim i promatram
Kako te na križu ruže svi.
A ja, vjerovala sam u tebe,
da si Mesija, da drugačiji si!

I iznenada šum se začu!
Zemlja svemirom hodati stade.
Samo golo čovječstvo ostalo je,
Kad tvoj dah iz tijela nestade.

Tek tada priđoh ti bliže,
Promatrah taj nejasni tren.
I kapljica tvoje svete krvi pade
Na moj dlan prema tebi ispružen.

I ona bijaše živa, još vruća!
U trenu me milost suza obli!
Shvatih tada istog trena:
Mrtav čovjek – ja sam!
Krv tvoja ozdravlja, još živi, gori...

Nikolina Janja Vujica